

τυροῦντες τοῦτο, δὲν ἠπατήθησαν, ἐκλαβόντες αὐτὸν ἀντ' ἄλλου ;  
 Μήπως, ἐνῶ παρεσύρθη, ἐν τῇ δίνῃ τοῦ ποταμοῦ, ἐσώθη τυχαίως  
 ἐκβρασθεὶς εἰς τὴν ὄχθην καὶ εἶτα ἐδραπέτευσε ; Ἄλλ' ἐγὼ τὸν  
 εἶδα· εἶμαι βέβαιος. Τάχα δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι, ἐνῶ ἦτο ἀποφα-  
 σισμένος νὰ προσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις του, ὅταν μὲ ἀφῆκε τὴν νύκτα  
 ἐκείνην, μετεμελήθη αἰφνης καὶ ἐφυγαδεύθη τίς οἶδε ποῦ ἐξαφανί-  
 σας τὰ ἴχνη του ὅπως ἀποφύγη τὴν ποινὴν τῆς λιποταξίας ;

Ἄναμφιβόλως οὐδὲν ἔκτοτε ἴχνος, οὐδὲν τεκμήριον, οὐδ' ἡ ἐλα-  
 χίστη ὑπόνοια ἐφάνη ὅτι ὁ Σαλίγεν δὲν ἐπνίγη. Καὶ ἐνίοτε κλίνω  
 νὰ ἰσχυρισθῶ καὶ ἐγὼ ὅτι ἐπνίγη ἀληθῶς.

Καὶ ὅμως ἐν ἐμοὶ οὐδεποτε διεσείσθη ἡ πεποίθησις ὅτι τὸν εἶδα  
 τὴν νύκτα ἐκείνην αὐτὸν τὸν ἴδιον, ζωντανόν, μὲ τοὺς ἰδίους μου  
 ὀφθαλμούς, καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν του, καὶ συνωμίλησα ἐπὶ ὤραν  
 πολλήν, καὶ παρετήρησα τὴν φυσιογνωμίαν του, τὴν λύπην του,  
 τὸ βλέμμα του, τὴν ἐξομολόγησίν του, τὴν μεταμέλειάν του, τὴν  
 ἀπόφασίν του.

Πῶς ἄρά γε πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ τὸ αἶνιγμα τοῦτο ;  
 (Κατὰ τὸ Ῥωσικόν)

K. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

## ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

### A'.

Πάει ὁ καιρὸς ποῦχα φτερά  
 κ' ἐγὼ 'σάν ἀγγελουδι.  
 καὶ κάθε λόγος μου . . . γλυκὸ  
 ἦταν κι' ὠραῖο τραγοῦδι !

.....  
 Τώρα ! 'ς τὰ ξένα μοναχός,  
 παρηγοριὰ μεγάλη  
 βρίσκω 'σάν νοιώθω πῶς πονοῦν  
 γιὰ 'μένα τέτοια κάλλη !

### B'.

Ξένος ἐγὼ, φτωχὸς κι' ἀπηλπισμένος . . .  
 Κανείς δὲν μὲ πονεῖ . . . δὲν μ' ἀγαπᾷ !  
 Ἄν εἶμαι ζωντανὸς ἢ πεθαμμένος  
 Κανείς δὲν μ' ἐρωτᾷ . . . γιὰ μὲ σιωπᾷ . . .

Ἡ Μάνα μοναχὰ καρδιοκτυπᾷ.  
 Μακρὰ ἐγὼ ἀπ' ὅσους μ' ἀγαποῦνε,  
 Δὲν βρίσκω πουθενὰ παρηγοριά . . .  
 Καὶ ἂν 'ς τὰ ξένα κάποιοι εὔρεθούνε,  
 Καὶ φύγη ἀπὸ 'μὲ ἡ στενοχωριά . . .  
 "Ἄς χαίρονται ! κ' αἰώνια ἄς εὐτυχοῦνε !

## Γ'.

Ἡμέρα δὲν περνᾷ χρυσῇ μου κόρη  
 Ὅπου νὰ μὴ σέ συλλογοῦμαι,  
 "ὦ, νᾶθελε μὴ γνωρισθοῦμε,  
 Κ' οἱ δυὸ μαζῆ νὰ πληγωθοῦμε  
 Μὲ τῆς ἀγάπης τῆς σκληρᾶς τὸ πικρὸ δόρυ.  
 Οὔτ' ὥρα δὲν περνᾷ, π' ἀνάθεμά τη !  
 Ὅπου νὰ μὴ σ' ἔχω 'ς τὸ νοῦ μου,  
 'Σ τ' ἀγέρι τ' ἀναστεναγμοῦ μου,  
 Καὶ 'ς τὰ φτερὰ τοῦ λογισμοῦ μου,  
 'Σ τῆς φαντασίας μου αἰώνια ζῆς τὸ μάτι !  
 Οὔτε στιγμή περνᾷ νὰ μὴν ξεχάσω  
 Τοῦ ἔρωτος τὴν πρώτην ὥρα,  
 Σὰν ἦλθα 'ς τὴ γλυκειά σου χώρα,  
 Καὶ τὴ στιγμή ποῦ γράφω τώρα,  
 Πῶς περιμένω τὸν καιρὸ νὰ ξαναφθάσω !

## Δ'.

Ἐγὼ κ' ἡ φαντασία μου ὅπου πετοῦν γιὰ σένα,  
 "Ὅπου πετᾷ ἡ ψυχὴ σου,  
 Θυμήθηκα πῶς γρήγορα γιορτάζεις εἰς τὰ ξένα,  
 Γλυκειά, τὴ γέννησί σου.  
 Νὰ ζήσης ! τ' ἀγγελόπουλα φωνάζουν τ' ἀγιασμένα  
 Ἀπὸ τοῦ παραδείσου,  
 Τὸ ξέρεις πῶς γιορτάζουνε γιὰ τὴν ἀγνὴν ἐσένα  
 Καὶ γιὰ τὴ γέννησί σου.  
 Ἐγὼ τὰ παρεκάλεσα νὰ φέρουν αὐτοῦ πέρα  
 Καὶ μία χρυσὴν εὐχὴ μου.  
 Θενὰ γενοῦν ἀχώρισταις—πλησιάζει ἐκεῖν' ἡμέρα—  
 Ψυχὴ σου καὶ ψυχὴ μου.